

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517206557
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3517206557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Marty Trnavskej v spore žalobcu P., proti žalovanému L., o zaplatenie 1.829,28 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 9. júla 2018, č.k. 12Csp/135/2017-60, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II., ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru, t.j. vo výške 11,50 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu zostávajúcej časti výroku II. a vo výroku III. z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 9. júla 2018, č.k. 12Csp/135/2017-60 súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.524,92 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.524,92 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 66,72 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť k rukám žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.829,28 Eur, úroku 56,10 Eur, úrokov z omeškania 0,51 Eur, úroku 11,50% ročne z nezaplatenej istiny 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 56,10 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Právny vzťah strán založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 11.11.2015 je zmluvou o úvere, teda absolútnym obchodom, ktorého základné náležitosti sa spravujú Obchodným zákonníkom. Zároveň však vzhľadom na charakter žalovaného nemožno opomenúť, že ide o úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. účinnému ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Vzhľadom na charakter predmetnej zmluvy o úvere a účastníkov zmluvy je potrebné na zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskom práve. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok, neobsahuje obligatórne náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z., ktorými sú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ročná percentuálna miera nákladov. Úverová zmluva obsahuje dojednanie, v ktorom je ročná percentuálna miera nákladov uvedená vo výške 13,23

% Spôsob určenia ročnej percentuálnej miery nákladov definovanej v § 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. ako celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Z kontrolného výpočtu vyplýva hodnota RPMN vo výške 14,01 % a celkové náklady vo výške 3.384,24 Eur, pričom v zmluve sú náklady vyčíslené vo výške 3.304,32 Eur. Ďalej bolo zistené, že zmluva o úvere neobsahuje zákonnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva neobsahuje presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli vyššie uvedené zákonné ustanovenie. Zákonným následkom nedodržania kogentnej právnej úpravy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z., je zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi len hodnotu poskytnutého úveru po zohľadnení zaplatenej časti, a preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 1.524,92 Eur (poskytnutý úver vo výške 2.000,-Eur - zaplatená časť úveru vo výške 475,08 Eur) a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Keďže žalovaný riadne a včas po vyhlásení okamžitej splatnosti nevrátil poskytnutý úver vznikol žalobcovi v súlade s ustanovením § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (pre rozhodné obdobie bola stanovená sadzba vo výške 0%) zákonný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.524,92 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia (deň nasledujúci po zosplatnení), na zaplatenie ktorých súd žalovaného zaviazal a vo zvyšnej časti nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol. Pokiaľ ide o nárok na úhradu zmluvných úrokov z úveru, t.j. vo výške 11,50 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia, súd prvej inštancie v tejto časti návrh zamietol, pretože bolo preukázané, že strany sporu si dojednali zmluvné úroky 11,50 % ako fixné do doby splatnosti úveru. Žalobca pristúpil v zmysle zmluvných dojednaní k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu žalobcovi zmluvné úroky odo dňa účinkov zosplatnenia nepatria. Súd vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. ÚS IV. 476/2012 zo dňa 18.09.2012, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd SR súhlasil s názorom odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnuté úroky z úveru nevzniká, iba právo na úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Súčasne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove vydaného v konaní sp. zn. 6Co/190/2014 dňa 30.06.2015. Vec právne posúdil podľa § 497, § 369 ods. 1, 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1,2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.2, 2 písm. d/, § 9ods.2 písm. k),§11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.).

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že jeho žalobe vyhovie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. K náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) odkázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018 č.k. 3Cdo 146/2017 a z 23.4.2018 č.k. 4Cdo/211/2017-201 vo veci P., v ktorých posudzoval obdobnú úverovú zmluvu ako je zmluva, z ktorej vyplýva nárok uplatnený v tomto konaní, v ktorých dospel Najvyšší súd SR k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. K náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) uviedol, že v bode 1.2. Zmluvy je uvedená výška RPMN 13,23% i celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 3.304,32 eur. Celková čiastka 3.304,32 eur bola vypočítaná ako súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom, t.j. výška anuitnej splátky 30,04 eur x počet splátok 108 + celkové náklady klienta spojené s úverom, ktoré predstavujú poplatok za poskytnutie úveru 60 eur = 3.304,32 eur. Uvedené je v súlade s § 2 ods. g/ zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. Súd vôbec neskúmal, či poistné bolo podmienkou uzatvorenia zmluvy. Súd neuviedol, akým spôsobom dospel k výpočtu celkových nákladov v sume 3.384,24 eur a k výške RPMN 14,01%. Žalobca považuje celkové náklady uvedené súdom vo výške 3.384,24 eur za nesprávne. Vzhľadom na to, že súd nesprávne v odôvodnení rozsudku uviedol sumu celkových nákladov vo výške 3.384,24 eur a to bez konkrétneho výpočtu a následne súd vyvodil záver aj o nesprávnej výške RPMN 14,01%, pričom opäť neuviedol, akým spôsobom vypočítal výšku

RPMN, považuje žalobca rozhodnutie v tejto časti za nesprávne, nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd použil výpočet RPMN stanovený zákonom, a teda, či RPMN uvedená v zmluve, je skutočne nesprávna. Vzhľadom na to, že rozsudok nie je náležite odôvodnený, dáva do pozornosti konštantnú judikatúru vo vzťahu k náležitému a správne odôvodňovaniu súdnych rozhodnutí K úroku po predčasnom zosplatnení uviedol, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku toho nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, a to rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.1.2017 č.k. 11Co/12/2017-90. Citujúc § 497 Obch. zák. uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov predstavujúce cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej konštatoval, že § 506 Obch. zák. umožňuje odstúpenie od zmluvy. Poukázal na to, že odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Právo veriteľa trvá naďalej, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, ako bol pred odstúpením od zmluvy. Situácia totiž nastala pre neplnenie si povinnosti dlžníka. Tvrdil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Obo/143/98 (R 59/98). Poznámene, že uvedené rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž súd prioritne riešil otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Predmetné rozhodnutie nie je ani rozhodnutím vo veci samej a samotné konštatovanie, čo má súd prvej inštancie skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor. Úrok z poskytnutého úveru je odplatom za poskytnuté peňažné prostriedky a nárok na túto odplatu trvá od ich poskytnutia až do ich vrátenia. Uviedol, že dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru a tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu výroku, ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru, t.j. vo výške 11,50 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, (judikát R 59/1998 publikovaný v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2000, str. 81-84), a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012, ktoré sa zoberali obdobnou právnou vecou. V predmetnom uznesení sa Ústavný súd vypořiadal s rovnakými argumentmi (sťažovateľa), ako predniesol odvolateľ v tomto spore. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s ust. § 369 Obchodného zákonníka.“ Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

6. K argumentu odvolateľa, že jeho výklad príslušných ustanovení Obchodného zákonníka podporuje ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do dňa splatnosti istiny, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje situáciu, keď odstúpil od zmluvy spotrebiteľ a toto ustanovenie vymedzuje výšku úrokov do dňa splatnosti istiny. Uvedené zákonné ustanovenie

preto nepodporuje argumentáciu žalobcu, práve naopak, pretože podľa toho ustanovenia je spotrebiteľ povinný plniť úroky len do dňa splatnosti istiny, nie po splatnosti ako je predmetom sporu tom v danej veci. Ide o stav v súlade s právom, stav oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Nevzťahuje sa však na protiprávny stav, situáciu, keď veriteľ považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), s ktorým stavom sa spájajú výhradne sankcie v podobe platenia úrokov z omeškania, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov. S týmto stavom sa nebudú spájať odplatné plnenia, akými sú úroky z úveru.

7. Výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úrokov zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatnení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

8. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodneným právnym názorom súdu prvej inštancie, poukazujúc opätovne na vyššie citovanú štandardnú judikatúru v tejto oblasti.

9. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie zmluvných úrokov z úveru, t.j. vo výške 11,50 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku II. potvrdiť.

10. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

12. Krajský súd ako súd odvolací dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu v zostávajúcej zamietavej časti teda nad rozsah výroku, ktorým zamietol žalobu vo výške 11,50 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.829,28 Eur od 20.06.2017 do zaplatenia podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

13. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku tento rozsah nároku žalobcu právne posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

14. Odvolateľ sa dovoľáva nesprávneho právneho posúdenia veci s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 týkajúceho sa výkladu smernice 2008/48/ES a na nadväzujúcu zmenu rozhodného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

15. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. apríla 2018 sp.zn. 3 Cdo 56/2018, ktoré sa týkalo obdobnej právnej veci toho istého žalobcu (podobne aj odvolateľom v odvolaní citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR), ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 11. októbra 2017 sp. zn. 7 Co 266/2017 v potvrdzujúcom výroku vychádzajúcom z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a v odôvodnení o.i. uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice (Smernica 2008/48/ES), právnych záverov vyjadrených v Rozsudku (Súdneho dvora C-42/2015), účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov dovolací súd už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku Súdneho dvora C-42/2015. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni do budúcna doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru

najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.“ „Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.“

16. Podľa čl. II. ods. 12 C.s.p. právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

17. Odvolací súd v súlade s princípom právnej istoty vyjadreným v citovanom článku II. C.s.p. s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo/146/2017 a sp.zn. 3Cdo/56/2018, v ktorých najvyššia súdna autorita vykonala výklad rozhodného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., dospel k záveru, že v predmetnom spore posúdenom na základe rovnakých ustanovení zákona, avšak interpretovaných inak ako vo vyššie citovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, neboli dané súdom prvej inštancie posudzované dôvody opodstatňujúce záver, že žalobcom žalovanému poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

18. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), odvolací súd uvádza, že súhlasí s argumentmi odvolateľa, pretože z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k výpočtu celkových nákladov v sume 3.384,24 eur a k výške RPMN 14,01%. Možno sa len domnievať, že do celkových nákladov zahrnul aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,74 Eur mesačne. Avšak v takom prípade sa zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení nevysporiadal s podmienkou započítania poistného do celkových nákladov úveru podľa § 2 ods. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. t.j. či spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. Zároveň súd prvej inštancie neuviedol, akým spôsobom vypočítal výšku RPMN.

19. Medzi zrušovacie dôvody podľa ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. patrí taký postup súdu prvej inštancie, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vychádzajúc z čl. 1, čl. 7 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pod právom na spravodlivý súdny proces je treba rozumieť aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

20. V zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétne skutkové a právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Predstavuje objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia a ktoré sú spôsobilé výrok rozhodnutia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť.

21. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti prejednávanej veci nezodpovedá uvedeným kritériám. V danom prípade odvolací súd súhlasí s námietkou odvolateľa v odvolaní, že právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je súdom vôbec odôvodnený, čo mu ako strane znemožnilo vyjadriť sa k dôvodom rozhodnutia súdu v tejto časti.

22. Preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej časti a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu spor v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť uplatnené nároky v zrušenej časti rozsudku s riadnym a náležitým zdôvodnením právneho posúdenia veci. Pred novým rozhodnutím vo veci bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s procesnými návrhmi strán sporu, rozhodujúce skutočnosti vyhodnotí podľa zásad uvedených v ust. § 191 ods. 1 C.s.p., pričom sa vysporiada so všetkými námietkami produkovanými stranami a tiež uvedenými v odvolaní a vo veci opätovne rozhodne.

24. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p).

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).